

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 216/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Zuzanou Bdžochovou, advokátkou, Palkovičova 16, Bratislava, proti postupu a uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 80Ek/1117/2022 zo 17. októbra 2022 a 7. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami okresného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Obe napadnuté uznesenia navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu. Ďalej navrhuje prikázať, aby okresný súd obnovil stav pred porušením práv sťažovateľa, a priznať náhradu trov konania. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení okresného súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

- 2.1. Sťažovateľ má procesné postavenie povinného v exekučnom konaní vedenom pred okresným súdom o vymoženie 1 611,66 eur s príslušenstvom pod sp. zn. 80Ek/1117/2022 na základe exekučného titulu, rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. SRSAspA 00704/21 z 31. augusta 2021 (ďalej len „spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok“), ktorý nadobudol vykonateľnosť 8. marca 2022. Sťažovateľ ako povinný podal návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom namietol nárok

oprávneného, čo sa týka dôvodu aj výšky. Argumentoval tiež tým, že návrh na vykonanie exekúcie je v rozpore s exekučným titulom (istina v exekučnom titule je v sume 848,61 eur, a nie v sume 1 611,66 eur). Namietal výšku trov právneho zastúpenia; platnosť postúpenia pohľadávky, keď tvrdil, že nie je zrejmé, aká pohľadávka bola postúpená; platnosť uzavretia rozhodcovskej zmluvy, dohodu o uznaní záväzku (v ktorej je ručne napísaný dátum 8. januára 2018, pričom povinný disponuje dohodou, kde je tlačným písmom vytlačený dátum 12. januára 2018); ako aj to, že zmluvné dojednania neboli dojednané individuálne. V závere svojho návrhu poukázal na znenie § 54a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmena premlčaného záväzku je možná len vtedy, ak spotrebiteľ o premlčaní vedel, čo nebol jeho prípad, pretože o premlčaní nevedel, preto nemohlo dôjsť k zmene záväzku. Súčasne vzniesol aj námietku premlčania.

- 2.2. Návrh na zastavenie exekúcie okresný súd napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka sp. zn. 80Ek/1117/2022 zo 17. októbra 2022 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) zamietol. Okresný súd pripomenul, že pre posúdenie návrhu je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekúcie a súd môže prihliadať len na skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku a ktoré sú vymenované v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Rozsudok rozhodcovského súdu bol sťažovateľovi doručovaný na adresu uvedenú v rozhodcovskej zmluve, na adresu [REDAKOVANÉ], a na adresu sťažovateľa, ktorú uviedol aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu a ktorá je zároveň jeho adresou uvedenou v registri obyvateľov. Na žiadnej z uvedených adries nebola zásielka prevzatá v odbernej lehote. Vychádzajúc z uvedeného, za aplikácie § 33 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 335/2014 Z. z.“) dospel k záveru, že uplatnenie fikcie bolo rozhodcovským súdom aplikované správne a v súlade so zákonom. Spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok obsahoval aj riadne poučenie o možnosti procesnej obrany proti spotrebiteľskému rozhodcovskému rozsudku, možnosti podať žalobu o jeho zrušenie, ako aj o lehote, v ktorej je potrebné žalobu podať. Sťažovateľ podal žalobu po zákonom stanovenej lehote. K už opísaným tvrdeniam sťažovateľa uviedol, že svoj záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy sťažovateľ 9. februára 2018 písomne uznal, čo sa týka dôvodu aj výšky, a následne spor z dohody o uznaní záväzku bol riešený v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. K platnosti rozhodcovskej zmluvy a právomoci rozhodcovského súdu uviedol, že rozhodcovská zmluva z 12. januára 2018, ktorá bola sťažovateľom vlastnoručne podpísaná 9. februára 2018, že ide o samostatnú listinu, nie je súčasťou inej listiny a vyplýva z nej, že sťažovateľ bol o dôsledkoch uzavretia tejto zmluvy poučený. K námietke sťažovateľa, že rozhodcovská zmluva mala riešiť spory vzniknuté z dohody o zmene splatnosti záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach pod č. 3697419 z 8. januára 2018, a preto sa nevzťahovala na dohodu o uznaní záväzku č. 369419 z 8. januára 2018, uviedol, že súd považoval za preukázané, že rozhodcovská zmluva sa týka dohody uzavretej medzi oprávneným a sťažovateľom z 12. januára 2018, ktorá bola uzavretá pod č. 3697419. Nezrovnalosti v názve dohody nie sú právne významné práve z dôvodu, že súd posudzuje listiny podľa obsahu, a nie názvu. Súd považoval za preukázané, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva sa týka dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 369419 z 12. januára 2018, a túto skutočnosť ani nerozporoval. Pokiaľ ide o námietku, že postúpenie pohľadávky

z právneho predchodcu na oprávneného nie je platné, súd uviedol, že s legitimáciou oprávneného sa už zaoberal a vysporiadal rozhodcovský súd, keď na postúpenie pohľadávky prihladol a do hlavičky spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku už uviedol nového oprávneného, navyše skutočnosť, že došlo k postúpeniu pohľadávky, musela byť povinnému známa a zrejmá z dohody o uznaní záväzku z 12. januára 2018 a rozhodcovskej zmluvy, keď na oboch listinách je uvádzaný nový veriteľ ako postupník. Tieto dohody sťažovateľ nemusel podpisovať a spor by v takomto prípade riešil všeobecný súd. Napriek uvedenému súd konštatoval, že považoval za preukázané, že postupovaná pohľadávka je nezameniteľne identifikovaná, rovnako aj dlžník (sťažovateľ). K námietke premlčania a odvolania sa na § 54a Občianskeho zákonníka okresný súd uviedol, že sťažovateľ ako povinný uznal svoj dlh, čo sa týka výšky aj dôvodu, 9. februára 2018, čím začala plynúť nová 10-ročná premlčacia doba. Vychádzajúc z uvedeného, konštatoval, že sťažovateľ neuviedol a nepreukázal okolnosti či skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé obsahovo naplniť niektorý z dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 61k Exekučného poriadku.

- 2.3. Na základe sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka rozhodoval okresný súd, ktorý napadnutým uznesením sp. zn. 80Ek/1117/2022 zo 7. júna 2023 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) sťažnosť sťažovateľa zamietol. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažovateľ sťažnosť podal nedôvodne. K tvrdeniam o uzavretí zmluvy, výške pohľadávky, jeho postavení spotrebiteľa a o nedostatku zmluvy o postúpení pohľadávok uviedol, že tieto mal sťažovateľ tvrdiť a preukázať v základnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul. K tvrdeniu o neprevzatí spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku uviedol, že z predloženého rozhodcovského spisu vyplýva, že 20. júla 2021 prevzal na adrese [REDAKOVANÉ] žalobu oprávneného aj s výzvou na podanie žalobnej odpovede. Sťažovateľ sa k žalobe nevyjadril, bol pasívny. Jeho následné tvrdenia o tom, že namieta dohodu o uznaní dlhu, nadobudnutie pohľadávky oprávneným už nie je možné v exekúcii preskúmať. Ak aj sťažovateľ v konaní pred rozhodcom netvrdil tieto skutočnosti, mohol podať opravný prostriedok, ktorým je žaloba o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku, ktorú je možné podať v lehote troch mesiacov od doručenia rozhodcovského rozsudku. Zásielka s rozhodcovským rozsudkom bola sťažovateľovi doručovaná na adresu [REDAKOVANÉ], 10. septembra 2021, opakovane 13. septembra 2021, pričom bola odosielateľovi vrátená 8. októbra 2021 ako nedoručená s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Následne rozhodcovský súd doručoval aj na ďalšie známe adresy sťažovateľa, pričom všetky zásielky mu boli vrátené ako neprevzaté v odbernej lehote. S poukazom na § 33 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. konštatoval, že spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok je potrebné považovať za doručený 29. novembra 2021. Po uplynutí trojmesačnej lehoty správne vyznačil na exekučnom titule doložku právoplatnosti spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku, keď podľa vyznačenej doložky na exekučnom titule je uvedený dátum právoplatnosti 4. marca 2022 a vykonateľnosti 8. marca 2022. Okresný súd vzhľadom na postavenie sťažovateľa ako spotrebiteľa preskúmal *ex offi* právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť spor. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá 9. februára 2018, akceptáciou návrhu oprávneného z 12. januára 2018 podpisom povinného sťažovateľa. Preskúmaním obsahu tejto zmluvy exekučný súd dospel k záveru, že bola platne uzavretá v súlade s právnymi predpismi, preto

rozhodcovský súd mal právomoc v spore konať, rozhodnúť a vydať rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom v predmetnej exekúcii. Rovnako *ex offico* preskúmal aj exekučný titul, pričom dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva spĺňa všetky podmienky a obsahuje všetky náležitosti podľa § 3 zákona č. 335/2014 Z. z. Rozhodnutie bolo vydané rozhodcom, ktorý bol v čase rozhodcovského konania zapísaný v príslušnom zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory. K námietke sťažovateľa, že v texte rozhodcovskej zmluvy je uvedený nesprávny dátum podpísania dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, súd uviedol, že ide o zrejmu chybu v písaní, ktorá nemá vplyv na platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K námietke sťažovateľa o nevykonateľnosti exekučného titulu z dôvodu, že výroková časť neobsahuje členenie peňažnej sumy na istinu a príslušenstvo, okresný súd uviedol, že zákon č. 335/2014 Z. z. ani Civilný sporový poriadok neukladajú súdu povinnosť vo výrokovej časti uviesť členenie dlžnej sumy na istinu a príslušenstvo, preto z toho dôvodu nejde o nevykonateľný exekučný titul. Na základe uvedeného konštatoval, že bol daný dôvod na zamietnutie návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje v prospech porušenia svojich označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu, uvádza okolnosti, za ktorých došlo k vzniku pohľadávky a jej postúpeniu, k priebehu konania pred rozhodcovským súdom a následne okresným súdom, pričom opakovane namieta nespôsobilosť a nevykonateľnosť exekučného titulu, neplatnosť postúpenia, výšku vymáhaného nároku, neplatnosť dohody o uznaní záväzku, ako aj rozhodcovskej zmluvy, neprijateľnosť podmienok v spotrebiteľskej zmluve o bežnom účte, nedostatok právomoci rozhodcovského súdu. Tvrdí, že okresný súd vydal svoje rozhodnutia predčasne, keď ešte nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie o jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Zároveň tvrdí, že sa okresný súd jeho námietkami nedostatočne zaoberal a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe pozmenených dôkazov.

4. Svojím obsahom ide o rozšírenú, ale v podstate totožnú argumentáciu, ktorú sťažovateľ uplatnil už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä v rámci svojej sťažnosti. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zotrval na svojom právnom posúdení veci, z čoho vyvodzoval porušenie svojich označených práv nedostatočným a arbitrárnym prístupom okresného súdu pri posúdení jeho výhrad a námietok vznesených v návrhu a v sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či všeobecné súdy dali dostatočné a ústavne konformné odpovede na relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu, ako aj tam uplatnenú argumentáciu.

6. Pred tým, ako ústavný súd pristúpil k samotnému posúdeniu, konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa vykazovala nedostatok spočívajúci v absencii povinného právneho zastúpenia

advokátom. Ústavný súd dospel k záveru, že ani prípadné odstránenie tohto nedostatku by za žiadnych okolností nemohlo viesť k inému výsledku konania o tejto ústavnej sťažnosti, a preto upustil od výzvy na odstránenie nedostatku.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka:

7. Proti výroku napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorým okresný súd rozhodol o jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bol sťažovateľ oprávnený podať sťažnosť, čo aj využil. Sťažnosť predstavovala účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého okresný súd poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru uznesením okresného súdu v tejto časti.

8. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka (o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie) odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

9. Ako už bolo konštatované, argumentácia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti je v podstatných námietkach identická so sťažnostnou argumentáciou, na ktorú okresný súd poskytol relevantné odpovede. K námietkam sťažovateľa proti exekúcii údajne zakladajúcim dôvodom na zastavenie exekúcie, ústavný súd dodáva, že časť z nich mohla a mala byť argumentovaná v žalobe na zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku. Vo zvyšnej časti námietok sťažovateľa je potrebné konštatovať, že už samotné uznesenie vyššieho súdneho úradníka sa precízne zaoberalo všetkými vznesenými námietkami sťažovateľa a následne na to nadviazalo aj napadnuté uznesenie okresného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ nesúhlasí s posúdením svojich námietok v rámci napadnutého exekučného konania o svojom návrhu na zastavenie exekúcie, ešte sama osebe neznamená, že je možné považovať ním napadnuté uznesenie za protiústavné.

10. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že prebieha konanie o zrušení spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku, ústavný súd konštatuje, že táto námietka by bola relevantná v prípade, že by sťažovateľ svoju žalobu podal včas. Vychádzajúc však z rozhodných skutočností uvedených v napadnutom uznesení okresného súdu (žaloba bola podaná zjavne po uplynutí trojmesačnej lehoty), dospel k záveru, že námietka je v okolnostiach veci neopodstatnená, pretože § 46 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. nie je za daných okolností aplikovateľný.

11. Ústavný súd po preskúmaní veci tak konštatuje, že sťažovateľ v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu dostal primerané odpovede na svoje výhrady a námietky, čo postačuje pre záver, že jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces bolo realizované v kvalite zodpovedajúcej vyžadovaným kritériám a štandardom.

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd uzatvára, že nezistil relevantnú súvislosť medzi napadnutým uznesením súdu na jednej strane a označenými právami procesnej povahy na druhej strane, ktoré by umožňovalo ústavnému súdu vysloviť porušenie týchto práv po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

13. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

III.3. K návrhu na vydanie dočasného opatrenia:

14. Pokiaľ ide o návrh na vydanie dočasného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že z ustanovení § 130 a § 131 zákona o ústavnom súde vyplýva, že nevyhnutným predpokladom vyhovenia takémuto návrhu je prijatie sťažnosti aspoň v časti na ďalšie konanie. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd návrhu sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2024

Peter Molnár
predseda senátu